

„Doar Îl rugasem pe Domnul pentru aceasta”

După terminarea școlii, Otto intrase în ucenicie la un brutar, care, pe lângă brutăria lui se mai îndeletnicea și cu un han. În felul acesta, băiatul a ajuns în mijlocul unui adevărat angrenaj. Dar n-a găsit nimic în el care să-i fi dat satisfacție inimii sale.

Dintre clienții meșterului său făceau parte câteva familii care, într-adevăr, își acopereau necesarul de pâine de la brutar, dar rămâneau departe de gospodăria sa. Erau creștini credincioși. Într-o zi, o creștină din cercul acesta a intrat într-o discuție serioasă cu tânărul ucenic brutar. Ea și-a dat seama curând că Otto încă nu avea pace cu Dumnezeu. El recunoștea singur că nu era fericit. Discuția a avut drept consecință că Otto a început să-și dea seama, în lumina lui Dumnezeu, că este un păcătos pierdut. Începând de atunci, inima sa tânjea după pace. Cum putea s-o obțină, aceasta i s-a spus în cuvinte simple, limpezi.

Au trecut câteva zile de nesiguranță chinuitoare, în care Otto și-a dat seama tot mai mult și mai mult că era pierdut fără scăpare. În cele din urmă a făcut așa cum îi spusese cunoștința sa credincioasă. El L-a primit în credință pe Domnul Isus ca Mântuitor al său și s-a dus la El cu toată vina sa. Atunci a scăpat de povara păcatelor sale. Iar el a devenit atât de fericit, încât a mărturisit public ce făcuse Dumnezeu pentru el.

Când un păcătos se convertește de pe căile rătăcirii la Domnul Isus nu este nimic mai firesc ca de acum încolo el să și dorească să trăiască spre onoarea și bucuria Domnului său. Aceasta dorea și Otto. Dar îl neliniștea o problemă.

El era un bun jucător de fotbal și aparținea unui club de fotbal, pentru care, cum se obișnuiește să fie regula la astfel de cluburi, duminica era ziua principală de joc. Și meșterul său făcea parte din club. Pot eu, ca ucenic al lui Isus să-mi mai petrec duminicile pe terenul de sport?, se întreba Otto. Curând i-a devenit limpede că aceasta nu merge. Așa că s-a dus în fața meșterului său și i-a prezentat dorința să iasă. Dar aici a nimerit-o rău. Meșterul i-a declarat scurt și cuprinzător, că la aceasta nu-și va da niciodată și nicidecum consimțământul. De-a dreptul deprimat, Otto a venit puțin după aceea la unul dintre cunoscuții săi credincioși, i-a împărtășit problema și a întrebat ce trebuie să facă. Cunoscutul era un om cu judecată. El i-a dat tânărului sfatul să-I spună întâi problema Domnului Însuși, să-L roage insistent pentru o ieșire din dificultate. Cu siguranță că Domnul va lua atunci problema în mână Sa și va conduce totul spre bine.

Otto a acceptat sfatul și L-a rugat pe Domnul Isus cu toată simplitatea pentru ajutorul Său. Totuși, până în duminica următoare n-a primit niciun răspuns. Cu inima grea s-a dus la terenul de sport, mereu strigând către Domnul, ca El să-i asculte rugăciunea.

Și ce s-a întâmplat?

În mod cu totul neașteptat, meșterul brutar se certa cu câțiva dintre prietenii săi sportivi și în supărarea sa i-a strigat ucenicului său:

„Din partea mea, nu trebuie să mai joci cu noi.”

Cine a fost mai fericit decât Otto? Din ce motiv meșterul îi îndeplinise dorința inimii, lui putea să-i fie indiferent. Pentru el, aceasta a fost o ascultare a rugăciunii. Sincer, el i-a spus cunoștinței sale, care îl făcuse prima dată atent la calea mântuirii:

„Doar Îl rugasem atâta pe Domnul pentru aceasta și acum El mi-a dat așa de repede un răspuns.”